

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 9709/16
18.6.2018.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Катарином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ..., ради поништаја решења туженог органа Секретаријата за инспекцијске послове Градске управе града Београда, Сектора за другостепени поступак и управно-надзорне послове за грађевинску инспекцију, X-17 број 360.1-63/2016 од 26.5.2016. године, са заинтересованим лицима: Б.Б. из ..., ул., В.В. из ..., ул. и Г.Г., ..., ул. ..., у предмету исељења, по усменој расправи одржаној дана 18.6.2018. године, у нејавној седници већа одржаној истог дана, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ решење туженог органа Секретаријата за инспекцијске послове Градске управе града Београда, Сектора за другостепени поступак и управно-надзорне послове за грађевинску инспекцију, X-17 број 360.1-63/2016 од 26.5.2016. године и предмет ВРАЋА туженом, као надлежном органу, на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем се одбија жалба тужиоца изјављена на решење Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Градске општине Звездара у Београду VIII број 360-2/16 од 22.2.2016. године, којим је тужиоцу наложено да се, у року од једног дана од дана пријема тог решења, а под претњом принудног извршења, исели са свим лицима и стварима из стана број ..., површине 55м², на VII спрату зграде у ул. ..., у Београду, с тим што жалба изјављена на наведено решење не задржава извршење.

Тужбом поднетом Управном суду дана 4.7.2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, као донетог од ненадлежног органа, уз повреду правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешну примену материјалног права. Спореди надлежност туженог органа за доношење оспореног решења, тужилац наводи да је, сагласно правној поуци из

ожалбеног решења, жалбу изјавио Секретаријату за имовинске и правне послове града Београда – Сектору за другостепени управни поступак, а да је по жалби одлучио Секретаријат за инспекцијске послове Градске управе града Београда. Наведено је и да је по жалби одлучивало лице које не поседује стручна знања за одлучивање у овој ствари, а то је Д.Д., дипл. грађ. инжењер, секретар туженог Секретаријата, из ког разлога је оспорено решење такође незаконито. У тужби је даље наведено да првостепени орган, због нерешених имовинско-правних питања везаних за предметни стан, није био стварно надлежан да поступа по захтеву за иселење тужиоца из тог стана, већ је то, у складу са законом, редован суд, те је стога поднети захтев требало одбацити. Оспорена је правилност утврђеног чињеничног стања везаног за постојање правног основа за коришћење предметног стана од стране тужиоца, уз напомену да је првостепеном и туженом органу познато да је пред Првим основним судом у Београду у току парница која се води под бројем П. 3293/16, по тужби А.А., овде тужиоца, а за утврђење заједничке имовине по основу стицања у ванбрачној заједници на предметном стану, у којој су тужене В.В., Б.Б. и Г.Г., овде заинтересована лица, будући да је наведена чињеница предочена од стране пуномоћника тужиоца на усменој расправи која је одржана пред првостепеним органом дана 18.2.2016. године. Тужилац појашњава да је у предметном стану живео у дугогодишњој ванбрачној заједници са претходним власником стана Ћ.Ћ, са којом је заједничким радом и средствима стекао тај стан, док су овде заинтересована лица, по праву представљања свог покојног оца Е.Е., оглашена за наследнике на стану, при чему тужилац, с обзиром на чињеницу да је био ванбрачни супруг оставиље, није био позван на оставинску расправу. Предложено је да Управни суд, "у спору пуне јурисдикције, сходно члану 43. Закона о управним споровима", донесе пресуду којом ће поништити оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересована лица нису доставила одговор на тужбу.

Управни суд је, у складу са одредбама члна 34. став 2. и члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Сл.гласник РС", број 111/09), одржао усмену јавну расправу у одсуству уредно позваних тужиоца, туженог органа и заинтересованих лица.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Тужени орган, у образложењу оспореног решења, полазећи од одредбе члана 5. Закона о становању, налази да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем наложио тужиоцу да се исели са свим лицима и стварима из стана број ..., површине 55м², на VII спрату зграде у ул., у Београду. Ово стога што према налажењу туженог органа, тужилац нема правни основ, па ни споран, за коришћење предметног стана, при чему се из списка предмета утврђује да су овде заинтересована лица сувласници истог на основу правоснажног решења Првог основног суда у Београду О. бр. 6624/15 од 27.10.2015. године, којим је утврђена заоставштина Ћ.Ћ., након чије

смрти је тужилац наставио да користи предметни стан без сагласности заинтересованих лица, као наследника именоване. Стога, по налажењу туженог, тужилац нема правни основ за коришћење предметног стана, односно уколико је исти и имао, тај основ је отпао променом власника стана.

По оцени Управног суда, међутим, оспорено решење се не може прихватити као правилно и на закону засновано, јер је, по налажењу Суда, донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), према којој образложење решења, између осталог, садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Према одредби члана 5. став 2. Закона о становању ("Службени гласник РС", број 50/92), ако се неко лице усели у стан или заједничке просторије стамбене зграде без правног основа или користи стан без закљученог уговора или је поништен правни основ по коме је закључен уговор, власник стана, односно лице које има правни интерес, може код општинског органа надлежног за стамбене послове да захтева његово исељење.

Полазећи од наведене законске одредбе и стања у списима предмета које се односе на поступак проведен пред првостепеним органом и доказа који су у оквиру истог изведени, по оцени Управног суда, произлази да се не може као правилан прихватити навод оспореног решења да се тужилац у посед предметног стана уселио без правног основа, а што констатује и тужени орган. Према записнику о усменој расправи одржаној пред првостепеним органом дана 18.2.2016. године, тужилац је у поседу предметног стана по основу заједничког живота, односно ванбрачне заједнице са Ђ.Ђ., у оквиру које је наведени стан и стечен, те је стога тужилац пред Првим основним судом у Београду покренуо парницу под бројем П. 3293/16, за утврђење заједничке имовине по основу стицања у ванбрачној заједници на предметном стану.

Полазећи од наведеног и досадашње праксе поступања у овој врсти спорова, која је туженом органу позната, а према којој је услов за спровођење поступка исељења бесправно уселиених лица из станова и заједничких просторија, по основу цитиране одредбе члана 5. Закона о становању, одсуство било каквог правног основа, док је, у случају постојања макар и спорног основа, за исељење из стана, односно заједничке просторије, надлежан редован суд, Управни суд је нашао да је оспорено решење донето уз назначену повреду правила поступка, коју ће тужени орган отклонити у поступку поновног одлучивања по жалби, водећи притом рачуна о правном схватању и примедбама суда у погледу поступка, на које је указано овом пресудом, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, из ког разлога није прихваћен захтев тужиоца за решавање ове ствари у спору пуне јурисдикције, како је то у тужби предложено.

Суд притом оцењује да су неосновани наводи тужбе којима се законитост решења туженог органа спори указивањем на то да је исто донео ненадлежни орган, односно да је решење по жалби донело лице које не поседује стручна знања за

одлучивање у овој ствари, будући да је, по налажењу Суда, оспорено решење донето од стране органа надлежног за његово доношење и потписано, у складу са законом, од стране руководиоца тог органа.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, у складу са одредбом члана 46. став 2. Закона о управним споровима, применом члана 40. став 2. наведеног закона, с тим што су примедбе и правна схватања суда, изнети у овој пресуди, обавезујући за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 18.6.2018.године, 12 У 9709/16

Записничар
Катарина Печић Илић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

CP/AM